

SEKLET

N:r 3.

1954

Ärkebiskopinnans vigselring

Bevis för själens självständighet utanför kroppen

Att själen är ett självständigt väsen "som mycket väl kan tänkas överleva den fysiska kroppen" tyder det fenomenet på, som man och man emellan brukar gå under beteckningen "att gå utanför kroppen". Därmed menas, att en person då han befinner sig i sömn, dvala eller ett tillstånd av djup avslappning lämnar sin kropp för att helt självständigt röra sig på något annat ställe. I litteraturen möter man ej sällan detta fenomen beskrivet. Oftast har personerna gjort iakttagelser på främmande plats, utan att stjälvla bli iakttagna, men det finns exempel på att han själv också blivit sedd, att han utfört någon handling (slå omkull en stol e. d.). Detta, att lämna sin kropp, är ofta ett fenomen som sker spontant, men det finns personer som sökt att genom "träning" uppnå det. En kvinna som var mycket sjuk och som jag för tillfället hade lämnat berättade då jag kom in i rummet igen (jag var då ute ca 1 timma), att hon hade sett sin egen kropp ligga i sängen och att hon rörde sig fritt i rummet, fri från plågor. Hon hade varit mycket ledsen då hon fann sig vara ensam, och ännu mer smärtade det henne att hon tvingades in i kroppen igen. Jag fann henne förtvivlad och gråtande. Det hör också till att hon känt en överjordisk frid och att hon hört den vackraste musik. Hon tillfrisknade, men levde endast några år till.

En person omtalade vid ett tillfälle att han höll på med att "träna sig" för att medvetet och under självkontroll kunna åstadkomma detta fenomen. Nu hade han lyckats komma så långt, att han kunde "lyfta sig några decimeter över den liggande kroppen", en annan berättade att han kunde röra sig fritt i sovrummet. Men han kunde inte ta sig ut och undrade nu, hur han skulle bära sig åt. Ja, inte vet jag, men nog tycker jag att det problemet borde kunna lösas, då man hunnit så långt.

Fenomenet är iakttaget sedan uråldriga tider, man hade redan i forntiden funnit att en människas väsen kunde delas i två delar. Den delen som frigjorde sig kallade man "ast-ralkroppen" eller "eterkroppen". Denna framträdde icke som en tankebild, utan som en klart fattad realitet. Medvetandet finns i den "andliga" kroppen.

Ett fenomen som kan vara intressant att nämna i detta sammanhang

är det, som går under beteckningen "sensibilitetens exteriorisation"; känslighetens förläggande utanför kroppen. Under djup hypnos har mediet, sedan t. ex. armen blivit känslös genom strykningar (pass), givit tillkänna smärta, värme, köld o. s. v. sedan motsvarande retningar utförts ett stycke ovanför den. Själv har jag bevittnat försök, då förnimmelse givits tillkänna sedan den på suggestiv väg blivit förlagd i ett vattenglas. Glaset hölls utom synhåll för mediet, vid några tillfällen i ett annat rum. Mediet reagerade rätt, men naturligtvis kan inte tankeöverföringsfaktorn uteslutas.

I sin bok "Kyrkan och den psykiska forskningen" berättar prof. Haraldur Nielsson om hur han vid ett tillfälle, då han var borta från hemmet, om natten låg i ett dvalliknande tillstånd och besökte sitt biblioteksrum och fann sina pojkar sitta och spela ludo. Händelsen verifierades helt. Kyrkoherde V. Vallberg återger i sin "Materialismens övervinnande" (Litteraturförlaget, kr 1:50), bland andra liknande händelser, följande:

"I mitten av 1800-talet reste en prästkommission under ordförandeskap av Uppsala ärkebiskop, åtföljd av en läkare och en högre tjänsteman, till Lappland för att inspektera och göra slut på de ogudaktiga lapp-trollerierna. Resan tog lång tid och dess ändamål hölls hemligt. Vid ett tillfälle tog man in hos en rik man, som hade rykte om sig att kunna "trolla bra"! Han var en öppen och ordentlig personlighet, anvisade sina gäster de bästa rummen och bullade upp vad han hade i källare och vist-husbod.

På tredje dagen kom samtalet in på de "magiska konsterna", och Lördal — så hette värden — erbjöd sig att ge ärkebiskopen ett bevis på vad han kunde. Han erbjöd sig att "skicka sin själ" till ärkebiskopshuset i Uppsala och se efter vad ärkebiskopinnan sysslade med och samtidigt ge ett bevis för att han varit där. Ärkebiskopen gick in på saken.

Lördal hämtade en kolpanna med torkade örter på.

— Jag skall bränna dessa, sade han, och andas in röken, men lova mig att inte röra mig, störa eller väcka mig, så länge jag är orörlig, det kunde bli min död. Ty min själ kommer att lämna kroppen och jag kommer att se ut som en död. Men

Hur Sokrates mötte döden

Mänsklighetens misstro och godtro

Det behövs en kritisk sovring inom mänskligheten, ett godkännande eller ett underkännande, ett ja eller nej, däremot är väl ingenting att invända.

Men går man igenom mänsklighetens historia, så skall man finna ett förhållande, som är värt vår största uppmärksamhet och eftertanke. Vilket område vi än välja, så finna vi att det bättre, det nya, det fördelaktiga, det sanna nästan utan undantag har i dess framträdande blivit bekämpat av majoriteten, av de styrande, av auktoriteterna, under det att det ytliga, falska, bedrägliga, fördärvande i regel vunnit hastig framgång.

efter en timme kommer själen igen och jag vaknar.

Efter inandningen inträdde ett döden fullt liknande tillstånd, och den närvarande läkaren ville genast vidtaga upplivningsförsök i den tron, att Lördal förgiftat sig, men ärkebiskopen förhindrade det under hänvisning till sitt givna löfte.

Efter en i högsta spänning tillbringad timme började Lördals ansikte åter få färg, hjärtat började häftigt att arbeta och strax därefter talade han.

Ärkebiskopinnan är i köket, sade han och beskrev bostaden och köksavdelningen med en rikedom på noggranna detaljer. Såvitt ärkebiskopen visste, hade Lördal inte varit i Uppsala. Lappland hade på den tiden inga järnvägar och nåddes blott efter veckolånga resor med skjutshäst.

— Till bevis på att jag varit där, har jag gömt er frus vigselring i kolkorgen. Den gled av fingret, när hon handskades med maten.

Ärkebiskopen skrev genast och frågade sin fru, vad hon företagit sig den 28 maj kl. 11 fm. Han bad henne noga försöka erinra sig allt och ge omgående besked.

Efter fjorton dagar kom svaret, att hon på den sagda tiden lagat en efterrätt. Dagen var för henne inte så lätt att glömma, emedan hon då förlorat sin vigselring. Hon hade haft den på fingret, men plötsligt var den borta och trots allt sökande stod den inte att finna. Hon var rädd att den stulits av en välklädd lapp, som för ett ögonblick kommit in i köket men gått sin väg utan att svara, när man frågade vad han ville.

Vigselringen återfanns sedermera i kolkorgen".

H. B.

"Seklet" tar gärna emot meddelanden om liknande upplevelser.

Således finna vi huru nyskapare, uppfinnare, genier och sanningsvittnen nästan utan undantag länge varit oförstådda, bekämpade, förföljda, förhånade, utstötta stundom under hela deras livstid, ja, i vissa fall under generationer efter deras egen tid. Vi skulle här kunna nämna namn, som upptog hela sidor. Vi kunna hänvisa till religionshistorien, konsthistorien, medicinens historia, politikens och uppfinningarnas historia. Några få exempel må visa vår mänskliga väg.

Vi behöver ju endast till en början erinra om det stora exemplet framför alla andra, som sträcker sig genom tvenne årtusenden. Det börjar med Jesu historia, fortsätter genom tre århundraden såsom den kristna martyrkirken, uppträder åter och återigen som martyrkirka allt intill denna tid. Ja, just under de sista årtiondena av vår egen tid har martyriet nått sin höjdpunkt och detta tämligen obeaktat av den nutida politiken, ja nära nog "kristenheten". Men man kan väl med saksakal bestrida, att här har det gällt en högre väg av sanning, rättfärdighet, hjälpsamhet, gemenskap, kärlek!

Vi kunna gå längre tillbaka i tiden. Jämförelsen mellan rätttegången och dödsdomen över Sokrates och Jesus erbjuder flera likheter. Anklagelserna motsvara varandra, båda förvillade folket, hade statsfientliga läror, voro farliga för det bestående. Folkets ledare voro de främsta anklagarna. På falska vittnesbörd blevo båda fällda. — I båda fallen var

Forts. å sid. 2, spalt. 3.

En idealisk present för alla tillfällen

Ord om lycka

av Nils Simonsson

Kr. 3: 75

"... Boken som är liten i formatet — en alldeles utmärkt presentbok — är en verklig fyndgruva. Citaten omspannar stora områden av människolivet... Den är värd att läsas inte bara en eller två gånger utan många" (Tidn. Dagen).

★

I bokhandeln eller från

Litteraturförlaget

Box 634

Stockholm 1

Läkarna och förhållandet mellan kropp och själ

Intressanta reflektioner av författaren Helge Åkerhielm.

I en artikel i Helsingfors Dagblad den 22 augusti skriver författaren Helge Åkerhielm en del som vi anser vara värt att delge våra läsare. Det är docenten Sten Lindroth som i *Lychnos*, Lärdomshistoriska samfundets tidskrift, redovisar "ett imponerande resultat av mångåriga forskningar beträffande den medicinska vetenskapens historia i Sverige".

Åkerhielm skriver: "Det är ett högtintressant skede av svensk odlingshistoria docenten Lindroth behandlar och en hel del av de fakta, han lägger fram kan göra berättigade anspråk på att uppmärksammas också av andra än läkare och lärdomshistoriker. Det är i första hand den process som brukar kallas "medicinens utveckling till naturvetenskap" och som hos oss nådde sin mest dramatiska tillspetsning mot mitten av förra århundradet."

Sedan Åkerhielm ytterligare refererat artikeln, skriver han: "Lekmannen undgår knappast intrycket att läkarna rent dogmatiskt håller fast vid en föräldrad, rent materialistisk uppfattning av förhållandet mellan kropp och själ. Troligen finns det hedervärda motiv bakom denna envishet, framför allt rädslan för att ge övertron och kvacksalveriet det allra minsta lillfinger. Men det finns också en envis vilja att blunda för allt, som kan tänkas rubba de en gång fastställda cirkelarna; det fysiskt verifierbara skall vara det enda verkliga och därmed basta. Tanketrevare i annan riktning bemöts knappast med sakliga argument.

För inte så länge sedan talade jag med en ung man, som på grund av långvarig depression varit intagen på ett psykiiskt sjukhus. Under den tid han vårdades där, hade han hunnit med att genomgå säger och skriver 38 (trettioåtta) elchocker. Upplysningen härom gav mig en intensiv köldrysning utefter ryggraden och nog måste man säga, att den — om den är korrekt — ger en inblick i någonting ganska skrämmande.

Hade det gällt en fysisk sjukdom, hade läkarna förmodligen långt tidigare kommit underfund med att behandlingsmetoden just i detta fall kanske inte var den absolut rätta. Tanken på en operation som, om den inte medför önskat resultat, upprepas 37 gånger till, förefaller åtminstone mig tämligen grotesk. Men nu var det fråga om själen och då tycks inte de upprepade misslyckandena ha föranlett ens ett enda ögonblicks eftertanke, ingen annan reflektion än denna; om och om igen och desto mer energiskt, så hjälper det väl till sist.

Det är svårt att förstå varför, om man inte får tänka sig att det för vederbörande — omedvetet eller halvmedvetet — var frågan om en princip sak. Misslyckas ett rent fysiskt ingrepp vid en psykiisk sjukdom, så pekar detta på att rubbningen i detta fall inte har kroppsliga orsaker. Er-

känner man att ett sådant kan förekomma tyder detta återigen på tillvaron av en själ som kan insjukna på egen hand, och det är just så det under inga omständigheter får förhålla sig.

Samtidigt har läkarna under de senaste åren i allt större utsträckning erkänt tillvaron av s. k. psykosomatiska sjukdomar, som drabbar kroppen, men vilkas grundorsak ligger på det psykiska planet. Det är m. a. o. inte säkert, att jag är deprimerad därför att jag har magsår, jag kan också få magsår därför att jag är deprimerad. Typiskt nog har emellertid ingen vågat dra den närmast till hands liggande slutsatsen; att själen är en självständig realitet inom människan, som påverkas av kroppen och påverkar den, men som inte är identisk med den.

Inte att undra på. Den läkare, som vågade göra detta, skulle säkerligen i hög grad riskera sitt anseende bland kollegerna. Snävheten och de tydliga tendenserna till ostracism gentemot läkare som John Björkhem eller Gunnar Nordgren talar sitt uttrycksfulla språk.

* *

Vill man ha ytterligare bevis för dogmatismen och oviljan mot nya synpunkter på tongivande läkarhåll, kan man dra sig till minnes den bedrövlige psykoanalysdebatten i Dagens Nyheter för ungefärligen ett år sedan. Där dekreterade exempelvis Olof Kinberg med en svensk professors och ämbetsmans ojämförliga auktoritet, att "själslivet följer biologiska lagar". Uttalandet må vara ursäktligt med hänsyn till upphovsmannens höga ålder. Om det är någonting, som modern forskning gjort uppenbart, så är det väl annars att det är just vad själslivet inte gör. Den gamla tron på själen som en självständig varelse, vilken mycket väl kan tänkas överleva kroppen, har i själva verket ett betydligt starkare vetenskapliga underlag.

Utomlands har man i detta sammanhang visat en helt annan förståelse för det andligas självständiga realitet, för nödvändigheten av djupare humanistisk orientering, ja, också för de religiösa värdena. Frågan gäller närmast om den svenska medicinen — och man tänker då i första ledet på psykiatrien — i längden skall kunna läsas fast vid en livssåskådning av dammigaste 80-talsmodell.

Vore inte snarare tiden inne att — utan uppgivande av de enorma vinningar det senaste seklets utveckling har fört med sig — söka återknyta det samband, för vars fortbestånd Israel Hwasser en gång ängslades".

I ett kommande nummer av "Seklet" skall vi låta författarinnan Dagny Sundgren redogöra för sina intryck under en resa i bl. a. England, där hon varit i tillfälle ta del av synnerligen intressanta erfarenheter av nya experiment inom själssjukvården.

HUR SOKRATES... Forts. fr. sid. 1.

det under sken av lag och rätt som domarna fälldes. Som vi framdeles skola se, finnas flera dylika fall. Men det finns även massor av mord på olika tänkande utan någon slags rättgång. Mängden hatar de självständiga, de rättänkande, de moraliska.

Vad var det då som verkligen väckte förbittringen mot Sokrates? Han lärde skillnaden mellan rätt och orätt och uppmunade människorna att var och en för sig gå in i sitt eget inre för att finna det bättre medvetandet inom dem själva. Detta medvetande kallade han "daimonion", guddomsanden inom människan, samvetet, gudsmedvetandet. I anklagelsen ingick också detta att han lärde en ny gud, just denne "daimonion". I själva verket var Sokrates monoteist, d. v. s. gudarna voro ej många utan Gud var en. Detta framgår tydligast i slutet av hans försvarstal, då han sade: "Nu är tid att vi bryta upp: jag för att dö, I för att leva kvar. Vem av oss två, som går till det bättre, det är fördolt för alla, det vet endast Gud." — Själv trodde han icke blott på ett liv efter detta, han trodde även på förutttillvaro. Han lärde även att det tillkommande hade samband med det nuvarande. Själv var han så frimodig inför döden att han under de trettio dagar han satt fängslad före avrättningen med fullständigt lugn höll uppmuntrande samtal med sina lärjungar. Ännu sedan han tömt giftbägaren talade han med de närvarande, beskrev huru giftet verkade, så man därav kan veta att giftet var dekokt på odörten. När de närvarande började gråta, förebrädde han dem detta, "man måste skiljas härifrån under andäktig tystnad".

Så dog en av mänsklighetens stora andar, dömd till döden för rättfärdighetens skull, anklagad för bl. a. just de fel som voro utmärkande för hans samtid och för vilka han med rätta förebrätt de andra. Han var en upptäckare, en föregångare på andens områden, en upptäckare av sanningar som ännu den stora massan kämpar emot. Han var en individualist, som kämpade mot masstänkandet, en idealist och andlig tänkare gent emot materialismen. Hans minne lever. Må även kärnan av hans förkunnelse leva.

Vivos Voco

Psykologiska gåtor

Under denna rubrik komma vi att meddela parapsykologiska företeelser, d. v. s. fenomen från det omedvetna själslivet och mottaga gärna sådana från läsekreten.

För några år sedan berättade en gammal kvinna, fru Lindgren, i Liden socken i Medelpad följande händelse från sin ungdom.

Hon hade tidigt kommit i tjänst på en större bondgård, där följande inträffade:

En bitande kall vinterdag — jag var då omkring 17 år, kom det till gården ett tättarfölje och tiggde. Mor i huset gjorde i ordning litet mjöl och dyl., men trakteringen mätte ej fallit det celebra herrskapet i smaken, ty de började stormskälla av alla krafter. Tattarna fick betalt

TILL SEKLETS LÄSARE!

Då detta nummer skall sättas har visserligen några svar på våra frågor i nr 1 kommit, men vi hinner inte införa dem i detta. I fortsättningen önska vi frågor speciellt i de ämnen som "Seklet" lovat behandla. Red. skall söka kontakter för att kunna besvara dessa så allsidigt och framför allt i Reds tycke så riktigt som möjligt.

Förresten, har Ni själv eller någon vän haft några egendomliga upplevelser eller drömmar som Ni vill delge "Seklet". Händelser i samband med dödsfall, varsel, räddning "som genom ett under". Vi ta tacksamt emot meddelanden om detta — även sådant som vi kunna få lägga till arkivet, men som ej önskas att vi publicera. Skriv på: "får ej publ. nu", "får aldrig publ.", "får publ. om tio år" eller dylikt. Saknas påskrift förstå vi att materialet får användas.

Red.

med samma mynt och ränta på ränta, ty kära mor var inte den som lät någon behålla sista ordet. Rätt vad det var skrek den ene av följet en besvärjelse och kastade något mot gårdsfolkets lille son, som vid tillfället stod bredvid mig för att åse spektaklet varefter de svärjande avlägsnade sig.

Men nu började tattarnas svartkonst visa vad den dugde till. Från början var det tämligen oskyldigt; vattnet i tunnan förorenades och mjölken från ladugården visade sig oren. Detta gick ut över pojken och pigan, vilka emellertid, som det snart visade sig, voro fullständigt oskyldiga. Så småningom började möblerna bli oroliga, stolarna sprätte med benen mot golvet och den tunga dragkistan kunde under jämmer och vända ömsa plats utan att någon kunde finna ut en förklaring till den plötsliga aktiviteten.

Men värre skulle det bli. En dag när husbonden hämtat ved i en stor korg och ställt den på golvet lyftes den plötsligt upp mot taket, vändes upp och ner och skakade ut sitt innehåll över den skräckslagna familjen, som hastigt räddade sig undan de fallande vedklamparna. Kaffekoppar och fat stängades så flisorna yrde, pannorna gned sig kärleksfullt mot varandra i spisen och sopkvassten varand i ensamt majestät dansa slängpolska mitt på köksgolvet. Men en viss humor var i alla fall tattarnas spöken begåvade med. Som t. ex. när moran vid matbordet helt omotiverat gav upp ett flatskratt så potatisen höll på att säta sig i vrångstrupen och påstod att någon under bordet kittlat henne på knäna, eller när far själv blev luggad bakom öronen när han i alltför svåra stunder sökte tröst i den gamla familjepostillan.

Det var inte tänkbart att pojken ensam kunde vara upphovet till all denna villervalla, men hur det nu än hängde ihop, var det ingen som kunde lista ut. Emellertid blev gossen på prästens inrådan sänd hemifrån, och då upphörde spökeverken som genom ett trollslag, och sedan har det mig veterligt aldrig upprepats.

Slagruta och pendel

Folkreligionerna och den astrala strålningen.

Religionsforskningen har under senare tider varit synnerligt intensiv. Stora lärda verk ha framkommit. Noggranna undersökningar ha gjorts hos naturfolken. Ett stort verk har t. ex. skrivits av James G. Frazer "Den gyllene grenen". Hos oss ha Söderblom Andrae och Viden-gren varit religionsforskare (den senare har angående naturfolkens religioner från Frazer avvikande mening, nämligen att naturfolken i allmänhet bakom mångguderiet ha en monoteistisk uppfattning).

Men så länge man inte sätter sig in i den betydelse som den astrala strålningen haft i folkreligionerna, d. v. s. i främsta rummet astrologien samt slagrutan och pendeln, uppenbarelsen av gengångare m. m., så blir alltsammans ett ganska otydligt kuriosum. Naturreligionerna stå nämligen i förbindelse med den kosmiska strålningen. På erfarenhetens och intuitionens väg hade isynnerhet mediumistiskt och spekulativt begåvade personer iakttagit vissa företeelser såsom beroende av en bakomliggande kraft. Med denna kraft kunde man genom vissa medel komma i förbindelse med utomvärldsliga krafter. Häri bestod mycket i deras religionsväsende och dyrkan. Deras religioner har ju också kallats naturreligioner. Detta betydde dock icke att deras religionsuppfattning i allt var inomvärldslig. De sågo dessa krafter såsom uttryck för en bakomliggande mera personlig makt. Denna var en guddom, och bakom och över denna guddom tänkte man sig eller dyrkade snarare än tänkte en högsta andlig personlig makt, d. v. s. den högste Guden.

Om prästen Melki-Sedek läsa vi i Mosebok 14 kap. att han var präst åt "Gud den Högste", således en Gud över alla andra gudar. Denna tro på den högste Guden finna vi hos olika forntidens folk: El Eljon hos hebreerna. Allfadern hos de nordiska folken, Theos Pantokrator hos grekerna, Zevs Patär ävenledes hos grekerna, Jupiter Omnipotens hos latinska folken, Ahura Mazda hos perserna, Varuna och Asur hos andra folk, överallt i grund och botten en monoteism bakom allt mångguderiet, som dock stundom renats såsom hos hebreerna och hos perserna. Hos indier-na tycks den ursprungliga ariska religionen ha förenats med urfolkets fetischdyrkan, varigenom uppkom ett mångguderiet i superlativ form i brahmaismen. Inom denna uppstod bud-daismen, som i sin rena form saknar begrepp om gudomen, dess grundtanke är helt och hållet negativ, personligheten skall genom viljans döende utsläckna och upplösas i det mystiska alltet, det astrala eller eteriska centret. Buddismen är således, om den skall betraktas som religion, en kosmisk religion. Bramaismen däremot har åtminstone reminiscenser av den ursprungliga ariska religionen såsom i sökandet efter syndernas förlåtelse och försoning. Detta sökande tar sig även uttryck i extas, som er-

nås på olika sätt t. ex. genom att vid en högtid dyka ned i källan Mahoni-ma, där de kunna i extatiskt tillstånd förbli under en lång tid utan att kvävas, eller också genom att låta sig snurras omkring i luften runt en stolpe, till dess de falla i en slags trans. Detta anses vara ett uppgående i gudomen. Det är ju tydligt en parapsykisk företeelse, en astralisk eller eterisk företeelse, men av primitiv och farlig art. Den ger inga inblickar eller uppbyggande krafter. Den lär i st. verka förnedrande.. Det är det religiösa behovet och medvetandet infört på en avväg. De astrala och mediumistiska krafterna måste regleras av högre ändamål och kunskap.

Vad vi i föregående och följande uppsatser främst skola behandla är slagrutans och pendelns användning i forntidens religioner. Vi ha här förnämligast gett en inblick i det sammanhang, i vilket de stå för att härigenom få en bättre förståelse för naturreligionerna än som är fallet inom den nutida religionsvetenskapen.

(Forts.)

Dubbeldrömmar

Intendenten dr. Jussis sällsamma berättelse.

Dubbeldrömmar kallas sådana drömmar, som drömmas av två eller flera personer samtidigt. I Människokunskap, del II, sid. 184—86 beskrivas ett par sådana, i ena fallet synas t. o. m. tre personer haft kontakt med varandra. En märklig dubbeldröm berättas av en intendent, dr Jussi, från början av 1800-talet. Hans berättelse lyder sålunda:

"När i juni månad 1812 min andre son Carl, en gosse med tidigt utvecklade själsanlag och förträffligt hjärta, i sitt nionde år låg så farligt sjuk, att tanken på hans möjligen nära förestående förlust stundom som en isande fläkt genomfor min och min hustrus själ, vågade vi dock, av ömsesidigt undsande för varandra, ej högt uttala våra farhågor, rörande det älskliga barnets snara hädangång. Natten mellan den 17 och 18 juni hade jag följande märkliga dröm: Jag ledde på en blomstrande äng min Carl vid handen; han gick raskt på och såg leende upp till mig. Huru? ropade jag glad, du kan åter gå, käre Carl? (redan sedan flera månader hade detta varit omöjligt.) Knappt hade jag talat ut, så såg jag ett stort, präktigt palats framför mig, gossen sliter sig lös ifrån mig och skyndar fram mot detsamma. Ack! sade jag, du vill väl icke lämna mig? Jag försökte att skynda efter honom, men kunde ej komma ur fläcken. Med den smärtsammaste känsla vaknade jag. Sömn och ro voro försvunna.

För att ej bedröva min hustru förtog jag för henne denna lättydda dröm. Emellertid sitta vi sent om aftonen följande dagen i vemodig stämning tillsammans; vi tala om vår sjuke älskling, mitt hjärta var för fullt och för första gången uttalade jag min tysta farhåga för hans liv. Slutligen berättade jag med klap-

Spiritualismen—den fjärde dimensionen

Några kommentarer till fallet "Teofilos".

Vi ha i föreg. nr av Seklet återgivit kyrkoherde Edquists berättelse om huru en lärjunge vid Fjellstedtska skolan fick en uppenbarelse av en död kamrat. Vilket värde kan en sådan händelse ha?

En av detta århundrades främste filosofer Hans Driesch skriver: "Jag vågar utan tvekan påstå; **Ett enda fullt säkert fall av en död människas identitetsbevis skulle betyda mer för de på jorden levande människorna än allt vad den s. k. kulturen, inklusive filosofien, har betytt för dem.**"

Vad trodde Driesch själv om möjligheten och verkligheten av uppenbarelsen från den andra världen? Han tillfrågades en gång i Norge därom. Därpå svarade han, att om han offentligt erkände saken skulle han förlora sitt vetenskapliga anseende.

Vi skola anföra ännu ett yttrande om samma sak. Detta av professor (biskop) Andræ: "Om spiritismens påståenden vore sanna eller hade någon grad, något sken av sannolikhet för sig, det vore den omätligaste av alla upptäckter. Då hade vår värld fått en ny, oanad, omätlig utsträckning, den fjärde dimensionen." — "Spiritismens påståenden", vilka avses därmed? Jo, att från denna värl-

pande hjärta min natten förut havda dröm. Men knappt hade jag slutat min berättelse, så utstöter min hustru ett högt skri och utbrister under heta tårar: "Min Gud, samma dröm har jag drömt i natt!" Hon ropade strax på vår tjänsteflicka och tillsäger denna att för mig berätta drömmen, som hon på morgonen meddelat henne, ehuru hon förbjudit henne att omtala den för mig. Jag kände mig djupt gripen, och även flickan blev helt upprörd, när hon sedan fick veta, att jag haft samma dröm. Blott på slutet ägde en liten olikhet rum.

Min hustru drömde: hon och tjänsteflickan ledde vår gosse vid handen på en blomstrande äng. Han gick fort och hurtigt samt blickade leende på sina ledsagerskor; båda förundrade sig över hans raska gång; på en gång sågo de ett stort, präktigt palats framför sig. Gossen sliter sig lös ifrån dem och skyndar in. Båda ila efter honom; de finna i palatset en stor mängd människor och genomsöka under tårar flera salar, men utan att finna gossen. "O Gud, vad skall min man säga, att vi förlorat vår Carl!" utropar min hustru tröstlös och vaknar."

Tre dagar därefter insomnade gossen för att övergå till en annan värld. Det var tydligen ett palats, som väntade honom. Att den senare drömmen hade en fortsättning, som inte fanns i den förra, har sin betydelse, som häntyder till en tredje kontakt utom de två eller tre, som det närmast rörde.

"Seklet" tar tacksamt emot berättelser om liknande upplevelser — även om dessa ej får publiceras. Meddelande härom bör påtecknas.

den bortgångna kunna meddela sig, det behöver inte alls vara vid spiritistiska seanser. Frågan är endast huruvida "ett enda fullt säkert fall" förekommit, eller om sådana fall "ha någon grad, något sken av sannolikhet för sig".

Vad det i föregående nummer beskrivna fallet vid Fjellstedtska skolan beträffar, så finns väl ingen möjlighet att ens göra ett försök att bortförklara det på något sätt vid sidan av ett verkligt meddelande från en här i tiden avliden. Det där försöket med "undermedvetande" vore väl i detta fall ett löjligt "vetenskapligt" försök. Vi ha här ett påtagligt fall av meddelande från en bortgångna. Sådant kan alltså förekomma.

Vad som utgör den största gåtan med avseende på meddelanden från bortgångna är icke att sådana ske, utan att de ej ske oftare. Här har vi en av de gåtor, som vi ej kunna lösa, men tillvaron av en annan värld och människas övergång till en annan tillvaro vid döden är tillräckligt konstaterade för att gälla även som bevis, d. v. s. saken är "vetenskapligt" konstaterad. Den är känd sen gråaste forntid bland alla folk.

Med avseende på fallet Teofilos, så var tydligen osäkerheten med avseende på andevärlden ett hinder att komma tillrätta med förhållandet mellan den bortgångne och den kvarlevande. Fallet är därför lärorikt med avseende på de möjligheter som finnas. Fallet är unikt med avseende på den bortgångnes förmåga att materialisera sig och att inverka på det materiella och använda sig därav. Detta kan få sin närmaste förklaring därav att Teofilos kunde erhålla tillräcklig kraft för materialisering. Man finner också att denne efter de närmare kontakterna var försvagad. En gång svimmade han. Efter det längre mötet kunde han ej fortsätta studierna under några dagar. Teofilos var enligt vad Edquist uppgiver en stark och frisk person. Hans intellektuella nivå låg högt över vanligt mått. Kamraterna ansågo att vårt land hade gjort en stor förlust, då denna sällsynta begåvning gick bort. Det gick nämligen såsom den bortgångne kamraten förmodat, han sjuknade och dog inom kort tid. De gamla romarna tyckte sig ha gjort en iakttagelse, som de uttryckte med följande ord: "De som gudarna älska dö unga." — Teofilos kamrat sade, att man "väntade" honom på andra sidan.

Redaktör och ansvarig utgivare

HARRY BLOM

Adr. Box 634 — Stockholm 1

Tel. 67 14 94. Postgiro 5 29 99.

Utkommer med 4 nummer 1954.

N:r 3. — 1954.

Svedelius — den tankspridde professorn

Prof. Svedelius eller "Sved", som han kallades av studenterna, var allmänt känd för sin distraktion. Han gick ofta som i dröm, frånvarande för den yttre världen. Så långt gick han dock aldrig som fantasiprofessorn, som när han kom hem om kvällen lade paraplyt i sängen och ställde sig själv bakom dörren. Men åtskilliga kuriosa berättas dock om honom, t. ex. att han ofta tänkte högt var eller i vilket sällskap han än befann sig.

Efter en mångfald år sammanträdde Svedelius en gång i Stockholm med en studiekamrat, biskop Landgren i Härnösand. När de gingo i sällskap på gatan mumlade Svedelius för sig själv: "Det var fasligt vad den här Landgren har blivit ful." — "Åja, bror är just ingen skönhet, han heller", inföll Landgren.

En sommar bodde Svedelius i en prästgård i södermanland. Prästfrun, som visste att Svedelius tyckte om örter och fläsk hade upplyst honom på söndagsmorgonen, att det skulle bli örter och fläsk till middag. Om

han tyckte att gudstjänsten blev långtråkig eller vad det kunde vara för sinnessämning, som kom honom att se framåt mot den närmaste framtiden, så satt han i kyrkan och mumlade för sig själv: "I dag få vi örter och fläsk till middan."

Svedelius tycktes inte själv märka att han talade högt. När den store predikanten domprosten Thorén predikade, så kunde det hända att han råkade i extas. Då kunde Svedelius sitta i bänken och liksom förmana: "Åh, lugna dej, bror Thorén, lugna dej bror Thorén".

Svedelius var ej alltid så frånvarande som folk trodde. Han kunde vara ganska slagfärdig och uttrycka sin mening nog så sarkastiskt. Den högtidlige Spångberg, professor i grekiska, gick en gång tillsammans med Svedelius. Spångberg tyckte sig ha anledning att giva Svedelius några goda råd och förmaningar. Med högtidlig röst yttrade han: "Du är alldeles för intim med studenterna, de ha ingen respekt för dig. De säga t. o. m. "gubben Sved", aldrig har du väl hört dem säga "gubben Spångberg? heller." Svedelius muttrade liksom för sig själv: "De kan väl inte säga gubbe åt käring heller."

Blyförgiftning Symptom och verkan

I det gamla Rom förekom under en tid blyförgiftning genom vattenledning av bly. Personer, som syssla med lödningar erhålla lätt blyförgiftningar, om de ej iakttaga stor försiktighet. De få ej handskas med något som de stoppa i munnen utan att händerna äro väl tvättade. En lödare, som använde snus, fick genom snuset bly från fingrarna och på den vägen förgiftningen. Vissa sorter av glas innehålla bly. Med blyhaltiga färger måste försiktighet iakttagas.

Bly liksom en hel mängd andra ämnen, som i väsentliga doser äro

En annan gång, då han gick i sällskap med en professor i praktisk filosofi, som ej just hade anseende som något större ljus, så yttrade denne: "Ja, tänk, om man hade haft de kunskaper, som man nu har, vid tjugu års ålder." — "Det kunde just ha varit lagom det", tänkte Svedelius högt.

gifter, ingår i liten mängd i en del födoämnen och bör som spårämne ingå i den jord där våra växter utvecklas. I bröd räknar man med 0,06 mg pr kg. I djurkroppen kan det finnas ända till 2,3 mg per kg.

Blyförgiftning ger en grå färg till den inre delen av iris, vilken dock icke utan svårighet urskiljes, däremot ges ett lätt igenkänningstecken genom en grå beläggning mellan tanderna och tandköttet.

Blyförgiftning ger en mängd olika symptom allt efter svårighetsgraden och den individuella känsligheten. I främsta rummet framträda symptomen i matsmältningsorganen, kolik och kramp i tarmarna, förstoppning. Värk i lederna, försämring nattetid. Kräkningar, svindel, nervskakningar, förlamningssymptom.

Bly i likhet med arsenik och en del andra gifter samlar sig i kroppen och kan med svårighet eller icke alls utrensas. Lindringar kunna dock erhållas med avseende på symptomen och delvis utrensning.

Motmedel äro: Mjöl, slemmiga drycker, Magnesia löst i vatten, såpvatten, äggvita. — Alum., Nux vom., op, Platina, homeopatiskt.

Nedsatta priser

Ett tillfälle att förvärva intressant litteratur som inte återkommer.

Endast ett fåtal exemplar återstår av en del böcker
Prisnedsättningen upphör den 31 december 1954.

Det brinner en eld
roman av *Dagmar Sundgren*
(13: 50) 6: 50

Välkänd från tidigare böcker i "brännbara" ämnen. återkommer författarinnan här med en intressant bok.

"Hon skriver med en lidelsefull intensitet, som gör att man grips av hennes skildring..." skriver Karin Karling i Göteborgs-Posten.

Som din dag är skall din kraft vara
En Motala-roman
av *Agnes Svärd-Carlsson*.
(3: 50) 1: —

Ger en intressant bild av ett arbetarhem vid sekelskiftet fram till våra dagar.

Rattens riddersmän
av *Tore Blom*.
(8: 50) 2: —

Att köra bil är något säregt tju-sigt och bör vara en källa till hälsa och trevnad, om man behärskar "kärran". Under 40-årig prickfri körning har förf. en rik erfarenhet, som han här meddelar. 1951 års vägtrafikförordning är inarbetad i texten på sådant sätt, att man inte glömmar den i första taget.

En verkligt välkommen present till bilförare.

Mellan de stora världskrigen
av *Georg Ljungström*.
(5: —) 1: —

Boken skrevs efter förra världskriget. Han förutspådde det andra och ytterligare kommande.

3 nobla barnböcker
Från Sagolandet kring stråken
av *Vera Arnö*,
med teckningar i färg av
Astrid Österling.
(4: 50) 1: 50

"... Den går i skir, ibland kanske väl romantisk ton, vilket inte hindrar att den i sagoform skildrar insekternas och blommornas liv både på ett lättfattligt och instruktivt sätt. När barnen lagt boken ifrån sig har de inte bara haft en trevlig stund, de ha faktiskt lärt sig en hel del om naturen också. Teckningarna av Astrid Österling följer väl bokens graciöst poetiska stil".
(Morgon-Tidningen)

Lille Görans bilderbok
av *C. B. Gaunitz*
(2: 75) 1: —

En vackert illustrerad bok med verser om djurens liv av Eva Hallström. Barnen lär in dem lätt och kommer sedan att minnas det karaktäristiska hos djuren.

Hur de små blir till
av *C. B. Gaunitz*
(3: —) 1: —

Boken kom till vid diskussion om sexualundervisningen i skolorna. Förf. beskriver livets uppkomst; växternas, djurens och människans fortplantning. Illustrerad med vackra teckningar.

Det lönar sig att köpa ett antal av dessa tre böcker — för portokostnadernas skull.

Kristendomens forntid — nutid — framtid
av *V. Vallberg*
(7: 50) 4: 50

För att möjligen få den spridning som denna bok så väl förtjänar har förlaget tillfälligt satt ner priset.

"Det är länge sedan jag läste något så fascinerande som uppsatserna om kristendomens motståndare, om martyrerna, om kristendomen som Guds uppenbarelse och om världsomstörtningarna", skriver Rektor Robert Fur.

Hypnosen i mänsklighetens tjänst
av *Poul Thorsen*
(10: —) 6: —

En rätt allsidig redogörelse för hypnosens väsen och mångsidiga användbarhet både vid botande av sjukdomstillstånd och i t. ex. polisens tjänst.

Människans okända krafter
av *Poul Thorsen*
(10: —) 6: —

På ett klart, fängslande och övertygande sätt göres läsaren bekant med de märkliga fenomen, som i allmänhet betecknas som "övernaturliga". Boken behandlar bl. a. medier, klärvoajans, automatiser, psykometri, poltergeister och telekinesi, materialisationer, direkt skrift, direkt röst.

LUCIE LAGERBIEKE

Förlaget har lyckats förvärva restupplagorna av följande böcker ur Lucie Lagerbielkes (Vitus) rika produktion. Av några böcker finns endast ett fåtal kvar.

Själens liv än en gång
2: —

Livets hemlighet
(10: —) 7: —

Framtidens folk
F. F. F:s skriftserie, 4 delar
(12: —) 8: —

En sällsam upplevelse
1: 50

Mysteria
Andra upplagan
(3: 50) 2: 50

Skandal
1: —

Strid och frid
(4: 75) 3: 25

Vem vågar?
(2: 50) 2: —

Vem har rätt?
(2: —) 1: 50

Gott och ont
(4: —) 2: 50

Daniel
Ett livsöde
(2: 50) 2: —

Barnen och religionen
(1: 75) 1: 25

Från LITTERATURFÖRLAGET
Box 634, Stockholm 1.

rekvireras här förprickade böcker att sändas mot postförskott.

Namn
Adress
Postadress